

der trænger til at blive understøttet, så de også kan få mest mulig frihed?

Det er jo en gammel problemstilling. Vi har det allerede i treklangen »frihed, lighed, broderskab«, som blev et motto for den franske revolution for 200 år siden, men som er meget ældre end den. Det er interessant lige at dvæle ved ordene, for her har vi netop modsætningen mellem frihed og lighed. Der, hvor der hersker absolut lighed, kan der ikke herske absolut frihed, for så skal man jo indordne sig under ligheden.

Derfor er det tredje led det afgørende, nemlig broderskab. Man kan forene frihed med lighed, og man kan forene frihed med solidaritet, hvis man tilføjer broderskab, hvis man tilføjer hensyntagende og kærlighed, som det sømmer sig blandt brødre. Og hvem er min broder? Det er min næste. Også det fik biskoppen med i sin gudstjeneste, 3. Mosebog, 19. kapitel: »Du skal elske din næste som dig selv«.

Og min næste er altså ikke kun min nabo eller genbo eller mine slægtinge eller mine private venner eller mine politiske venner. Det er mine medmennesker, og hvis vi skal tilføje dette broderskab, hvis vi skal forene solidariteten med ligheden, må vi altså holde op med at hakke på de svage i vort samfund, uanset hvor de er født, uanset hvad de hedder, og uanset hvordan de ser ud.

Der er ikke racisme i Danmark. Der er nogle få racister, nogle ganske få. Det præger ikke det danske folk, det ligger ikke til det danske folk. Men der er en stigende fremmedfrygt i Danmark, og det, jeg vil opholde mig lidt ved, er, at det er lidt besynderligt, at det er lige nu i sommer og i år, at det sker, for det er jo ret længe siden, at der er kommet så få flygtninge og udlændinge til Danmark som netop i år.

Desuden skal jeg gøre opmærksom på, at Danmark i de sidste 15 år har oplevet en stigning i bruttonationalproduktet og i den enkelte families og borgers købekraft på mere end 33 pct. Det vil altså sige, at vi har evnet at modtage disse forfulgte mennesker – jeg taler selvfølgelig kun om de regulære, lovlige flygtninge, det siger sig selv – vi har evnet at modtage dem, gøre noget for dem og samtidig øge vor egen disponible indkomst. Hermed tænker jeg ikke på kroner, for det er sådan set ligegyldigt, men jeg tænker på købekraft til, hvad borgeren har brug for. Samtidig er vi steget så meget, og så kan det altså ikke have været en uoverkomme-

lig opgave også at gøre plads til at give bidrag til andre.

Jeg skal gøre opmærksom på, at Danmark i EU er det land efter Luxembourg, som har det højeste bruttonationalprodukt pr. indbygger, hvorimod vi kun er nr. 5 i Europa, når det gælder om at modtage flygtninge og udlændinge. Der er 4 lande med lavere – indtil væsentligt lavere – bruttonationalprodukt end vort, som i forhold til befolkningens størrelse har modtaget flere udlændinge og flere flygtninge. Så man skal ikke komme og fortælle, at vi har overanstrengt os.

Æren for, at det er gået, som det er, tilkommer ikke noget enkelt parti og ikke nogen enkelt regering eller person, den tilkommer den danske befolkning og dens skiftende ledelser, men det er dejligt at vide, at vi søren brodere mig har det godt i dette land. Det skal jeg så komme tilbage til om et øjeblik.

Men det med bruttonationalproduktet har også betydning for den standende og kommende EU-debat. Nu har vi altså været medlemmer i 25 år, og i de sidste 15 af disse er bruttonationalproduktet steget med mere end 33 pct. Jeg kan selvfølgelig ikke komme og sige, hvordan det ville være gået med disse forhold og disse tal, hvis vi ikke havde været medlem af EU. Det kan jeg ikke sige. Men der er ingen af modstanderne, der kan komme og sige: Ih, hvor er det gået den danske befolkning ringe, siden vi kom ind i EU.

Det er klart, at der er lidt Lambeth Walk i det: to skridt frem og et tilbage. Linjerne er ikke ubrudte, men tendensen er ubrudt klar: Vi får det bedre og bedre, og tillykke med det og tak for det! Men lad os så ikke kravle langs muren og græde og påkalde os medynk fra andre, når vi har det så godt og indimellem også gør det så godt.

CD hilser med glæde datoen for folkeafstemningen. Når det bliver i slutningen af maj, er det hermed garanteret, at når datoen endelig oprinder, er der ingen borger i dette land, der vil kunne sige: Åh, jeg vidste ikke, jeg var ikke informeret, jeg kunne ikke nå at forstå det og det og det. Alle kan forstå, alle kan indhente oplysninger.

Der er stribevis, kilometervis, af avisartikler, der er dusinvis, hvis ikke snesevis, af timer i radio og fjernsyn, der er tusindvis af møder landet over. Det er muligt for enhver borger, som har lyst og kræfter, og som interesserer sig tilstrækkeligt for det – og det burde alle gøre –